

„KÁCET STROMY KVŮLI
HŘIŠTI NEBYL ŽÁDNÝ
PROBLÉM. TOHLE JE
NEJZALESNĚJŠÍ
OBLAST VE STŘEDNÍ
EVROPĚ A KÁCENÍ
BYLO ŽÁDOUCÍ.“

Místo rallye mám hřiště

Rakousko se těší ze 170 hřišť, ale jediné z nich má v názvu jméno člověka. Adamstal Franz Wittmann. Zakladatelem, majitelem a prezidentem klubu s 27 jamkami je slavný automobilový závodník, který propadl golfu a také vedl rakouskou federaci. Hřiště v kopcích u dolnorakouského Ramsau bylo čtyřikrát vyhlášené nejlepším v zemi a pan Franz WITTMANN na něm hovořil s Golf Vacations.

TEXT ČENĚK LORENC • FOTO ZDENĚK SLUKA

Jak vás napadlo postavit si vlastní golfové hřiště a proč v Adamstalu?

Narodil jsem se a žiju dva kilometry odsud, mezi hřištěm a Ramsau. Patří mi část pozemků, na kterých hřiště leží. Byli jsme tu v okolí golfový nadšenci a tady na té louce (ukazuje z klubovny směrem k poslední jamce) jsme se pokoušeli hrát golf. Pak se přidal přítel Johan Zöchling, který má blízko firmu, s tím, že uděláme pro golf něco pořádného. Býval tady jen hotýlek a pár bytů. V roce 1994 se začalo stavět devět jamek a další rok jsme otevírali. Brzy jsme měli pět set členů, takže devítka přestala stačit, a my jsme se pustili do dalších jamek.

Jste devítinásobným mistrem Rakouska v rallye, vyhrál jste i závod mistrovství světa a z povahy své práce jste musel být perfekcionista. Přístupoval jste také ke svému golfovému hřišti s tím, že musí být nejlepší?

V rallye a vlastně ve všem, co jsem kdy v životě dělal, to tak bylo. Vždy jsem měl maximální ctizádost. V golfových počátcích s devíti jamkami ale ještě nešlo mluvit o dokonalosti. Měl jsem nějaký plán s místem a architektem, který přišel později, už na něm nemohl moc měnit.

NAHOŘE: Franz Wittmann před svým domem v Ramsau u vozu Audi A3, Světového auta roku 2014, v němž jsme za bývalým továrním jezdcem této značky přijeli. Vůz zapůjčil importér Audi Česká republika

„MÁTE DVĚ MOŽNOSTI, JAK S HŘIŠTĚM USPĚT. BUĎ BUDETE SUPER LEVNÍ, NEBO NABÍDNETE TU NEJVYŠŠÍ ÚROVEŇ S NEJLEPŠÍMI SLUŽBAMI.“

HLAVNÍ FOTO: Adamstal v plné kráse

MENŠÍ OBRÁZKY SHORA: Jamka obklopená loukou. Pohled z terasy klubovny. Panorama s horami

S druhou devítkou to bylo preciznější. Lezli jsme po kopcích, měřili... A k té poslední devítce jsem architektovi Jeffu Howesovi řekl: Musíš postavit to nejlepší, co dokážeš ze sebe a z terénu dostat.

Myslím, že i v Rakousku se těžko najde tak nedotčená krajina, do níž zapadlo golfové hřiště. Představíte si, že byste Adamstal stavěl v dnešní době?

Vůbec ne. To by bylo nemožné. Tenkrát to ale ještě šlo. V roce 1997 jsme začali stavět druhou devítku a napřesrok se otevírala kompletní osmnáctka. Jenže jsme si uvědomili, že kvůli různorodému terénu a architektuře máme dvě rozdílné devítky, dvě úplně jiná hřiště – jedno komprimované menším prostorem a druhé mistrovské. Tak jsme se rozhodli pro dalších deset jamek. Jedna jamka je navíc. Z těch původních přebyl třípar, protože architekt nechtěl, aby finální mistrovská osmnáctka končila dvěma tříparovými jamkami. Je také výhoda, že můžeme použít devatenáctou jamku, kdyby jiná měla náhodou problémy. Hřiště jsme dostavěli do dnešní podoby v letech 2005 až 2007.

Vysvětlíte mi: Jak v téhle akurátní zemi šlo postavit hřiště v takové přírodě?

Tam, kde jsou dnes mistrovské jamky, rostl z osmdesáti procent les. Kácet ale nebyl žádný problém, protože tohle je nejzalesněnější oblast ve střední Evropě a kácení bylo kvůli zdravím místa žádoucí. Lesa bylo zkrátka příliš, v posledních čtyřiceti letech ho tu přibylo deset procent. Takže jsme přírodě ještě pomohli.

Jak těžce se takové hřiště rodilo? Co bylo největším problémem?

Peníze (*směje se*). Druhá devítka byla dvakrát dražší než ta první a třetí devítka třikrát dražší. Poslední devítka stála tři a půl milionu eur. Dodnes jsme zadlužení a splácet se to bude ještě nejméně patnáct let. Pak teprve budeme na nule.

Při stavbě nenastal žádný kompromis?

Nesměl být. Pokud nejste perfektní, stojíte opodál. Nikdo by sem hrát nepřijel.

FOTO ZLEVA: Franz Wittmann s manželkou Rolandou, syn Sebastian, tchyně prodávající občerstvení na hřišti

Kterou rallye jste měl nejraději?
Nový Zéland, kde jsem vyhrál v roce 1987, a také rakouskou Jäner rally. Tu jsem vyhrál desetkrát. S Audi Quattro jsem jednou zvítězil na všech rychlostních zkouškách a nakonec jsem měl náskok dvacet minut. To byla tehdy revoluce.

Do letoška jste byl rekordmanem v počtu titulů mistra Rakouska.
Mám jich jedenáct, letos mě ovšem dohnal Raimund Baumschlager. Tohle jméno u vás v Česku jistě dobře znáte. Říkal, že bude jezdit tak dlouho, až získá dvanáctý titul. Dnes není problém mě předejít, protože už závody nejezdím.

Zato jste postavil vlastní golfové hřiště.
Znovu bych to už nedělal. Strašná práce a přitom žádný velký byznys. Jako hobby je ovšem golf skvělý. A pokud se stane vaší prací, tím lépe.

Jak často se dostanete k hraní na vlastním hřišti?

Někdy hrají třikrát měsíčně a jindy desetkrát. Míval jsem single handicap, ale to už je pryč. Navíc, když hrají doma, tak mám obvyklý blok, který vyplývá z toho, že neustále sleduji detaily na hřišti a kolem něj. Nemohu hrát normální turnaj.

Adamstal je mimořádně náročné hřiště v kopcích. Jak tu zvládáte přesuny?

Vždycky chodím pěšky. Výjimkou jsou canon starty, to pak musím vzít vozík. Z osmnáctky na jedničku je to dlouhý přechod.

Bez použití vozíku se ale zase nedostanete k tomu, abyste si sáhl na volant.

To je pravda, ale najezdil jsem se v životě dost a dá se to vydržet (*smích*).

V Adamstalu se hrála také Challenge Tour v rámci European Tour. A Španěl Rafael Cabrera-Bello vytvořil rekord 61 ran. Jak jste to vstřebával?

To bylo ještě na kombinaci staré první a druhé devítky a nelze se divit. Aktuální rekord mistrovského hřiště s parem 70 je 63 ran. Zahrál je Portugalec Tiago Cruz.

Můj syn Sebastian tu má rekord 65, se sedmi birdie a dvěma bogey.

Jak je na tom hřiště s profesionálními turnaji?

Dvakrát se zde hrála Alps Tour a pak tři roky Challenge Tour, dokud jsme měli hlavního sponzora. Nyní se tu koná ProGolf Tour. To se dá financovat.

Jak se prosazují vaši dva synové ve sportu, jeden v rallye, druhý v golfu?

Na rallye pro Franze juniora nemáme sponzora a to je problém. Sebastian to zatím zkouší v golfu jako amatér. Hrál už Lyoness Open v rámci European Tour, ale v golfu je k úspěchu dlouhá cesta.

„RALLYE A GOLF SPOJUJE NUTNOST MAXIMÁLNÍ KONCENTRACE, ALE GOLF SE NA ROZDÍL OD ŘÍZENÍ AUTA NIKDY NENAUČÍTE.“

Na hřišti pracuje jak vaše manželka Rolanda – v klubu nebo v shopu, tak tchyně v občerstvovacím domečku. Jaké to je, mít tu celou rodinu?

Má to samé výhody. Vážně. My se nehádáme. Navíc, nejsme na hřišti celý rok. V zimě jedeme třeba na tři nebo čtyři dny lyžovat, nebo někam do tepla na golf.

Ale nikdy to není na dlouho, protože ani mimo sezonu nemáme málo práce.

Kdy jste naposledy seděl v závodním autě?

Už dlouho ne. Neláká mě to. Když nemůžu jet s tím nejlepším autem za nejlepších podmínek, tak to pro mě už není. Historické rallye mě neberou vůbec.

Máte tedy golf jako náhražku automobilových závodů?

Nepochybně. Adrenalinu je při něm dost. Ostatně, ke golfu jsem se dostal při automobilové soutěži. Jel jsem v osmdesátých letech Rally New Zealand, kde jsme dva týdny trénovali a jinak tam nebylo

co dělat, tak jsem koukal na televizi, kde pořád běžel golf. Tam mě zlákal a tam jsem to také prvně zkusil.

Co vás frustrovalo víc, porucha v závodním autě, nebo chyba na golfu?

Všechno má svoje. Za poruchu techniky nemůžete, za vlastní chybu ano.

Ukázal vám golf něco, co jste z rallye neznal?

Obojí spojuje nutnost maximální koncentrace, ale golf se na rozdíl od řízení auta nikdy nenaučíte (*smích*).

Je pravda, že vás otec nechal poprvé řídit, když vám bylo šest let?

Ano, Mercedes 170. Dostal jsem polštář pod zadek, směl jsem zařadit jen jedničku, ale mohl jsem jet. Babička z toho šlela. V jedenácti letech jsem svezl kamarády. Nějaké dva kilometry. Dřív to nebyl žádný problém. V šestnácti jsem jel s rodinou do Paříže a otec mě nechal řídit skoro osm kilometrů. Jiná doba. Dnes je to nemožná představa.

Jak vzpomínáte na Barum rallye, kterou jste také vyhrál, a vůbec na Česko?

Jen pozitivně. Byly to u vás krásné časy, příjemní lidé a také hezké ženy. Vzpomínám si, jak jsme jednou měli poruchu na přejezdu mezi zkouškami a ztratili jsme opravou asi pětadvacet minut. Přesto jsem to dokázal stáhnout. Když se mě pak novináři ptali, jak je to možné, tak jsem jim říkal, ať mi raději položí nějakou jinou otázku (*smích*).

Už tehdy byly dobré vozy Škoda a postupem času se ještě vylepšily, i když v závodní škodovce jsem nikdy nejel.

Co říkáte na dnešní rallye?

Současné závodění je stále lehčí, protože řídit dnešní auta je stále snazší. Na druhou stranu se hranice mezi úspěchem a neúspěchem stále ztenčují. S turbem Audi Quattro jste si musel hrát, levou nohou brzdit, pravou přidávat plyn. Současné vozy se mnohem lépe ovládají. Za mých závodních časů se ale mohlo zase mnohem víc trénovat před soutěží, pětkrát nebo šestkrát každou rychlostní zkoušku, zatímco dnes je to jen dvakrát.

Které vaše závodní auto bylo nejlepší?

Vždycky to poslední (*smích*). Mezi mými auty byly velké kvalitativní skoky. Nejdřív jsem jezdil s VW 1302, pak přišly BMW 2002, Opel Kadett, Porsche 911, Audi 80, Audi Quattro, VW Golf, Lancia Delta, Toyota Celica a nakonec Toyota Corolla WRC. Ta byla ze všech nejlepší. Výkon čtyři sta koní. Audi sice kdysi mělo 750 koní, ale tohle auto bylo mnohem dál, a bylo tedy i rychlejší.

FRANZ WITTMANN

Narodil se 7. dubna 1950 v Ramsau bei Hainfeld. V automobilových soutěžích získal 79 absolutních vítězství, z toho 32 v mistrovství Evropy a 1 v mistrovství světa. V Česku hrál golf v Šilheřovicích, obdivuje slovenské hřiště Penati. Na pustý ostrov by si vzal hole („Možná jen jednu sand wedge“) a hodně míčů. V roce 2014 byl na golfové dovolené v dominikánské Punta Cana. Je ženatý a má dva syny. Dcera Julie byla vynikající lyžařkou, ale v 17 letech zahynula při autonehodě. Její trofeje má otec v jedné místnosti vedle svých. Julii připomíná návštěvníkům Adamstalu mj. smuteční oznámení v klubovně.

Nahráváte mi na otázku: Tohle podnikání už zažívalo lepší časy, ne?

Máte dvě možnosti, jak s golfovým hřištěm uspět. Buď budete super levní, nebo naopak nabídnete tu nejvyšší úroveň s nejlepšími službami.

Jak si vede Adamstal?

Dobře. Mimochodem, jezdí sem také hodně Čechů, kteří se často vracejí, a to jsme rádi. Nejlepší reklama je předaná vlastní zkušenost. Pokud jde o ceny, jsme ale na maximu. Výš jít nemůžeme. Zároveň je třeba brát v úvahu, že zaměstnáváme patnáct lidí na údržbu hřiště a celkem tu pracuje dvacet jedna lidí. A nepočítám klubovou restauraci, kterou má v pronájmu hotel z Ramsau.

Předpokládám, že také Rakousko bojuje s úbytkem hráčů.

Podívejte, byl jsem sedm a půl roku prezidentem rakouské golfové federace. Chtěl jsem tříletou marketingovou ofenzivu, kterou bychom přilákali nové golfisty. S tím, že golf je zdravý způsob života, že hrajete v přírodě a že ho můžete provozovat až do smrti. Všichni v předsednictvu s tím souhlasili, byla přichystána velká mediální kampaň, ale

nakonec jsem prohrál rozdílem hlasů jediného klubu. Ten nejprve souhlasil, ale opozice se s ním pak tajně domluvila a nakonec byl proti. Pak už mě to přestalo bavit.

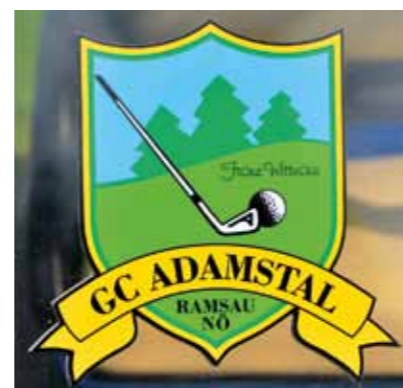
Takže to byl důvod, proč jste v průběhu svého třetího volebního období z funkce prezidenta odstoupil?

Ano. Byly to hezké časy, ale stačilo to. Je to stejné jako se závoděním. Jednou jsem přestal – a konec.

Rakousko má na jednu stranu úspěšného profesionála Bernda Wiesbergera, na druhou stranu ale tvrdíte, že golf tu pořád zůstává elitářský.

Bohužel ano. Navíc spousta lidí pořád nad golfem ohrnuje nos. A přitom je to sport jako každý jiný. Máme v Rakousku asi sto čtyři tisíc hráčů, trochu to v poslední době kleslo. Chtěl jsem ten počet dotlačit minimálně na sto dvacet tisíc. Bohužel, nedostal jsem šanci. Mimochodem, Wiesberger nastoupil na scénu v „mé“ době. Takových hráčů by ale mohlo být mnohem víc.

S TROFEJEMI. Na všechny poháry a ceny z rallye nestačí Franzi Wittmannovi ani celá jedna místnost

ADAMSTAL

Areál v dolnorakouském podhůří Alp (40 minut od města St. Pölten, 45 minut od Vídně) má 18jamkové hřiště Championship a 9jamkový Wallerbach. Sezona v nadmořské výšce 540 metrů trvá od března do listopadu. Green fee na 18 jamek stojí 80 až 95 eur. V provozu je restaurace, pro shop a hotel. Za fee 4 eura můžete vzít na hřiště i psa. Vyhlášeno jako Golfové hřiště Rakouska roku 2007, 2008, 2010 a 2013.